

ทดลองอ่าน

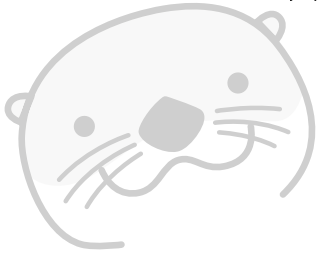
ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก รุ า น ที่ ส ำ ค ัญ

ไม่นานนักประตูคลังเก็บของถูกเปิดออกอีกครั้ง
คุณหนูรองเหลี่ยมกลางคืนเดินเข้าไปด้านในเปิดหีบใบนั้นออก
หยิบสมุดบันทึกออกมาเปิดอ่านที่ละหน้า
พออ่านถึงหน้าสุดท้ายดวงตาก็เปียกชื้นเสียแล้ว
นางยังจำได้ว่า ครั้งแรกที่ตนพบว่ามารดาเขียนสมุดบันทึกเล่มนี้อยู่นั้น
เสียชื่ออายุเพียงสิบขวบเท่านั้น
ภายหลังนางมักมาแอบเปิดอ่านว่ามารดาเขียนสิ่งใดเพิ่มอีกบ้าง
มารดาเขียนครานี้ยาวนานเป็นเวลาถึงห้าปีเต็ม

- เหลียนเหิง

พระชายา ป่วนใจ

爆笑小萌妃

连城

เทสิยนเจิง

เขียน

ทฤษฎีน้อยดี

แปล

สำนักพิมพ์ออรุณ
กรุงเทพมหานคร

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

พระชายาป่วนใจ บอกเล่าเรื่องราวสนุกสนานระหว่าง
คู่แต่งงานที่ถูกหมั้นหมายตั้งแต่อยู่ในครรภ์ แม้
นางเอกจะไม่ใช่หญิงงามล่ำเมืองเหมือนกับชื่อของนาง
ทว่าความน่ารักและมองโลกในแง่ดีก็ชวนให้ติดตาม
เอาใจช่วย

ขอเชิญทุกท่านร่วมกันค้นหาความหมายของ
ความงดงามที่แท้จริงไปพร้อมกันในเรื่องนี้ค่ะ

๑๕๗

สิงหาคม 2563

“อนาคตของเจ้า
คือพระชายาขององค์ชาย
จะต้องมีความรู้กว้างขวาง
มารยาทเพียบพร้อม
ทั้งยังต้องเชี่ยวชาญศิลปะทั้งสี่แขนง
เช่นนี้ถึงจะพอคู่ควรกับเขาได้บ้าง”

“องค์ชายคือฟ้า
เจ้าคือดิน”

“องค์ชายกล่าวอันใด
เจ้าก็ต้องว่าตามนั้น”

“องค์ชายให้ไปชวา
เจ้าห้ามไปช่ายเด็ดขาด
องค์ชายให้เจ้าไล่แพะ
เจ้าห้ามไล่ไก่เด็ดขาด”

“หากองค์ชายตื่นนอนยามเหม่า
ยามอื่นเจ้าก็ต้องมาคุกเข่ารอแล้ว”

ราตรีมืดมิด สายลมพัดโหมกระหน่ำ บุรุษในชุดคลุมตัวยาวสีดำ
ขี่ม้าตะบิ้งไปทางตรอกเล็ก ด้านหลังของเขาสะพายกาน้ำเอาไว้มือหนึ่ง ตรงปาก
ของกาน้ำยังมีควันร้อนลอยออกมา

แต่แล้วจู่ ๆ ก็ได้ยินเสียงตอสู้งดังขึ้นทางด้านหน้า

เขารีบขี่ม้ารวดเร็วไป ดู เห็นคนชุดดำโทกผ้าปิดหน้ากลุ่มหนึ่งล้อมโจมตี
บุรุษอีกคนหนึ่งอยู่ คนที่ถูกล้อมไว้พยายามปกป้องรถม้าด้านหลังของตน
สุดชีวิต เสียงกรีดร้องของสตรีดังมาจากในรถม้า

“นี่ไม่ถึงว่าบริเวณคฤหาสน์สกุลเหลียนของข้าจะเกิดเรื่องรุ่มรังแก
คนอ่อนแอ หากเรื่องนี้แพร่ออกไปทั่วยุทธภพ ชื่อเสียงของข้าเหลียนชิงจื้อ
ก็ต้องพังป่นปี้หมดหรือ” เขาพูดอย่างมีโทสะ

เมื่อเห็นบุรุษที่อยู่ด้านหน้าใกล้จะสู้คนหมู่มากไม่ได้แล้ว เหลียนชิงจื้อ
ก็ขยับกาน้ำมาไว้ตรงหน้าอก มัดรักษาอย่างดีก่อนชักกระบี่ข้างเอวออกมา
เสียงดัง “ซิ่ง” ตะโกนว่า “หยุดนะ”

“เจ้าเป็นผู้ใด” คนชุดดำเห็นคนเข้ามาขวางก็ตะโกนด้วยความโมโห

“เหอะ คนถ่อยอย่างพวกเจ้าไม่คู่ควรรู้ชื่อของข้า” เหลียนชิงจื้อตอบ
อย่างดูแคลน

“ฆ่า!” กลุ่มคนชุดดำพุ่งเข้าโจมตีเขาอย่างพร้อมเพรียง

เหลียนชิงจื้อยกกระบี่ขึ้นฟัน เพียงไม่กี่กระบวนท่าก็จัดการได้สองคน

แล้ว คนที่เหลืออีกสองคนเมื่อเห็นสถานการณ์ไม่สู้ดีก็สบตากันแวบหนึ่งก่อนรีบวิ่งหนีจากไป

“ขอบขอบคุณพี่ชายที่ช่วยชีวิต!” บรูซผู้หน้านั้นยกมือคำนับ เอ่ยขอบคุณ “ขอทราบชื่อพี่ชายได้หรือไม่ วันหน้าหากมีโอกาสจะได้ตอบแทน”

“เรื่องเล็กน้อยอย่าได้เกรงใจ ข้าเกลียดชิงจื้อแห่งคฤหาสน์สกุลเหลียนพูเหรินของข้าที่กำลังตั้งครรภันึกอยากดื่มน้ำเต้าหู้อุ่นของเหอซีก่อนนอน ข้าจึงออกไปซื้อกลับมาหาหนึ่ง ระหว่างทางเห็นท่านถูกลอบทำร้ายจึงรีบรุดมาช่วย พี่ชายรู้หรือไม่ว่าผู้ลอบโจมตีคือผู้ใด” เหลียนชิงจื้อถาม

“พวกเราสองสามีภรรยา กำลังจะ...”

“พี่ไต่ผิง ข้า... ข้าไม่ไหวแล้ว...” เวลานี้เองในรถม้ามีเสียงสะอื้นของสตรีดังแทรกขึ้นเสียก่อน

บรูซหนุ่มรีบหันกลับไปเลิกฝ้าม่านรถม้าขึ้น ร้องเรียกอย่างร้อนใจ “เหยียนเอ๋อร์...”

“ข้าเหมือนว่า... เหมือนว่าจะคลอดก่อนกำหนดเสียแล้ว” สตรีนางนั้นยกสองมือขึ้นกอดท้องตนเองเอาไว้แน่นขณะพูด

เหลียนชิงจื้อยามนี้ถึงเพิ่งรู้ว่าสตรีในรถม้าใกล้จะคลอดแล้วจึงรีบเอ่ย “พี่ชายท่านนี้ ด้านหน้าก็คือคฤหาสน์สกุลเหลียนแล้ว รีบพาพูเหรินของท่านตามเข้ามาเร็ว”

“รีบกวานท่านแล้ว” หนานกงไต่ผิงรีบตอบ

เวลาเดียวกัน ไม่ไกลออกไปนัก

คนผู้หนึ่งในพัสดรรถคนขายเงินก้าวออกมาจากหลังต้นไม้ สายตาจับจ้องหนานกงไต่ผิง แม้เป็นราตรีที่มีดมืด แต่ยังคงเห็นว่าเขามีบุคลิกงามสง่า ดวงตาเรียวยาวนั้นมีความน่าเกรงขามแฝงอยู่จาง ๆ

“ข้าน้อยสมควรตาย ปล่อยให้พวกเขาหนีไปได้!” องค์รักษ์รายงานอย่างหวาดกลัว

“ไร้ประโยชน์” น้ำเสียงของบรูซผู้หน้าใสกระจ่าง

“ขอรับ” องค์รักษ์ยังมีกลิ่นลึกลับขึ้นย่น

เขาหมุนตัวเดินจากไป สีหน้าเฉยชา เอ่ยทิ้งท้ายว่า “ในเมื่อสองคนนั้น เลือกลงจะทอดทิ้งข้า วันนี้เหตุไฉนก็ต้องตามหาข้าอีก เสสสร้างทั้งเพ”

องครักษ์วิ่งตามไปอย่างหวาดหวั่น

ทว่าเดินไปได้ไม่กี่ก้าว จู่ๆ สีหน้าของเขาพลันดูร้าย หมุนกายหันมา ตบหน้าองครักษ์ผู้นั้นอย่างแรงทีหนึ่ง มุมปากขององครักษ์มีเลือดไหลซึม ทันที รีบคุกเข่าลงกับพื้น

“ชีวิตของเขามีแต่ข้าที่พรากไปได้ วันนี้เจ้าสี่คนบังอาจทำเกินคำสั่ง ของข้า พวกเจ้าว่าสมควรจัดการอย่างไร” เขากลามเสียงเย็น

“ท่าน...” แผ่นหลังขององครักษ์ชุ่มไปด้วยเหงื่อเย็น เจ้านายท่อมเท วางแผนหลอกล่อให้ฮ่องเต้และสองเฮาออกจากวัง ไม่ใช่เพื่อคิดจะพรากชีวิต ของพวกเขาหรือ ตนกาดเตาความคิดของผู้เป็นนายผิดไป

“ฆ่าสองคนที่เหลือทิ้ง!” เขาสั่งการเสร็จก็หมุนตัวเดินจากไปทันที

ในเมื่อท่านทอดทิ้งมิตรภาพระหว่างพวกเรา เช่นนั้นชีวิตที่เหลือของ ท่านก็จะไม่มีวันสงบสุข ท่านคิดจะอยู่อย่างมีความสุขและลืมเลือนข้าหรือ ผันไปเถิด!

คณาสน์สกุลเกลียน

หนานกงไท่ผิงมีท่าทางประหนึ่งมदन้อยในกระโถร้อน เดินวนไปมานอกห้อง เกลียนซิงจื้อและเกลียนฟูเหรินที่ตั้งครมได้สามเดือนคอยอยู่ข้างกาย

“อ้า...” เสียงกริรดังขึ้นภายในห้องครั้งแล้วครั้งเล่าจนหนานกงไท่ผิงเกือบพุ่งเข้าไปดูหลายครา ยังดีที่เกลียนซิงจื้อห้ามไว้ได้สำเร็จ

“อูเว้ อูเว้ อูเว้...” ยามฟ้าใกล้สว่าง ในที่สุดก็มีเสียงทากร้องดังสนั่น หนานกงไท่ผิงรีบเงยหน้ามอง

“ยินดีด้วยเจ้าคะ ยินดีด้วย เป็นทารกชายตัวอ้วน” หมอตำแยเปิดประตูออกมาพร้อมร้องตะโกนอย่างมีความสุข

“คลอดแล้ว คลอดแล้ว ในที่สุดก็คลอดแล้ว” เกลียนฟูเหรินกุมมือของเกลียนซิงจื้อแน่น พูดย่างตื่นตัน

“ฟูเหรินระวังหน้อย ประเดี้ยวจะส่งผลต่อเด็กในครรรภ์” เหลียนซิงจื้อ
ประคองฟูเหรินของตนอย่างระมัดระวัง

หนานกงไท่ผิงรีบเร่งฝีเท้าเดินไปข้างเตียง กุมมือฟูเหรินของตน
มองด้วยแววดาร์กไคร่ “เหยียนเอ๋อร์ ลำบากเจ้าแล้ว”

หลงเหยียนคลี่ยิ้มอ่อนแรง “ยังดีที่คลอดอย่างปลอดภัย”

เหลียนฟูเหรินเห็นว่าทารกชายตัวน้อยเพิ่งคลอดมีผมหงอกแดงคุดจุก
โครงหน้าสมบูรณ์แบบ จมูกเชิดงอน กอปรกับดวงตาดอกท้อที่ทำได้ยาก
ก็อดเอ่ยชมไม่ได้ “ช่างเป็นคุณชายน้อยที่หน้าตาน่าเอ็นดูนัก ภายภาคหน้า
จะต้องเป็นคุณชายรูปโฉมหล่อเหลา ท่วงท่าองอาจ เป็นที่หมายปองของสตรี
นับไม่ถ้วนแน่”

จู่ๆ หนานกงไท่ผิงก็ลุกขึ้นยืน “แท้จริงแล้วเราคือฮ่องเต้องค์ปัจจุบัน
เหยียนเอ๋อร์คือฮ่องเต้ของเรา”

ฮ่องเต้ ฮองเฮาหรือ

เหลียนซิงจื้อและฟูเหรินหนึ่งอึ้งพร้อมกัน

“ไม่กี่วันก่อนเราและฮองเฮาได้รับข่าวว่าน้องชายที่ไม่ได้พบหน้ากัน
หลายปีของเราปรากฏตัวขึ้นแถวนี้ พวกเราจึงรีบรุดมาหาเขา คิดไม่ถึงว่า
ข่าวจะผิดพลาด ไม่เพียงคว้าน้ำเหลวแต่ยังถูกลอบทำร้าย ทั้งยังพลัดกับ
ราชองครักษ์ โชคดีที่เจ้าบ้านเหลียนยื่นมือเข้าช่วย ฮองเฮาจึงให้กำเนิดโอรส
อย่างปลอดภัย” หนานกงไท่ผิงอธิบาย พลังเอาตราประทับหยกในห่อผ้า
ที่สะพายอยู่ออกมาให้สองสามีภรรยาสกุลงเหลียนดู

เหลียนซิงจื้อคิดไม่ถึงจริงๆ ว่าคนที่ตนช่วยไว้โดยบังเอิญจะเป็นถึง
ฮ่องเต้องค์ปัจจุบัน

คฤหาสน์สกุลงเหลียนนั้นเป็นสถานที่โด่งดังในยุทธภพ ที่มีสุดยอด
วิชายุทธ์ที่คนในยุทธภพใฝ่ฝันอยากคว้าเรียน ลูกน้องของเจ้าบ้านเหลียนซิงจื้อ
แต่ละคนล้วนมีวิชายุทธ์ล้ำเลิศ ทว่าคฤหาสน์สกุลงเหลียนไม่เคยยุ่งเกี่ยวกับ
ราชสำนัก ไม่เคยกระเที่ยงกรายเข้าสถานที่ราชการ คิดไม่ถึงว่าวันนี้จะได้พบ
ฮ่องเต้และฮองเฮา

“ขอฝ่าบาททรงพระเจริญหมื่นปี หมื่นๆ ปี! ขอฮองเฮาทรงพระเจริญ

พันปี พันๆ ปี!” หลังตั้งสติกลับมาจากอาการตกตะลึงแล้ว เหลียนชิงจื้อก็รีบดึงฟูเหรินของตนให้ลุกเข้า

“รีบลุกขึ้นเถิด เจ้าบ้านเหลียนมีความชอบช่วยชีวิตเราไว้ เราจะตกวางวัลอย่างงาม” ฮ่องเต้เข้าไปพยุงสองสามีภรรยาให้ลุกขึ้นด้วยตนเอง

“กระหม่อมมิกกล้า ได้ถวายความช่วยเหลือฝ่าบาทนับเป็นเกียรติของกระหม่อมและคุณทาส์สกุลเหลียนแล้ว” เหลียนชิงจื้อยกมือคำนับ

ฮ่องเต้มองบุตรชายที่นอนอยู่ในห้องผ้าแล้วมองเหลียนฟูเหริน พลันเอ่ย “เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน เรายกคนผู้หนึ่งให้เจ้า”

“คนรีพะยะค่ะ” เหลียนชิงจื้อและภรรยาหันมาสบตากันแวบหนึ่ง ไม่เข้าใจความหมายของฮ่องเต้

“พวกเจ้าช่วยบุตรชายของเราเอาไว้ เรายกเขาให้พวกเจ้าก็แล้วกัน” หนานกงไท่ผิงพูดด้วยท่าทางสบายๆ

“ฝ่าบาท ทรงหมายความเช่นไรเพคะ” อัยว่าแต่สองสามีภรรยาสกุลเหลียนที่ตกใจ กระทั่งฮ่องเต้เองก็ตกใจยิ่ง

“ช้าๆ พวกเจ้าอย่าได้เข้าใจผิด ความหมายของเราคือ หากเหลียนฟูเหรินให้กำเนิดบุตรชาย ก็ให้สาบานเป็นพี่น้องกับบุตรชายของเรา ต่อไปก็ให้พวกเขาสองคนคอยช่วยเหลือกันและกัน แต่หากเหลียนฟูเหรินให้กำเนิดบุตร ก็ให้หมั้นหมายกับบุตรชายของเรา ให้ทั้งสองครองรักกันจนแก่เฒ่า พี่เหลียน ท่านว่าดีหรือไม่”

เพราะความดีใจทำให้หนานกงไท่ผิงถึงกับเรียกเหลียนชิงจื้อเป็นที่พี่น้อง

เหลียนชิงจื้อและเหลียนฟูเหรินมิกกล้าตอบรับ “ตระกูลกระหม่อมเป็นชาวยุทธ์ บุตรธิดาที่ถือกำเนิดล้วนแต่หยาบกระด้าง ไหนเลยจะคู่ควรกับองค์ชาย”

“นั่นสิ ท่านพี่กล่าวได้ถูกต้อง การช่วยเหลือองค์ชายถือเป็นเรื่องที่คนคุณทาส์เหลียนพึงกระทำ ฝ่าบาทมีทรงจำเป็นต้องถือสาเพคะ” เหลียนฟูเหรินเอ่ยเสริม

“กล่าวเช่นนี้ก็ไม่ต้อง พี่เหลียนเป็นคนเก่งมีคุณธรรม เราชื่นชมมาก

ลูกของพี่เหลียนจะไม่คู่ควรกับบุตรชายของเราได้อย่างไร” ฮองเต๋ออารมณ์ดี ผิดปกติ เอ่ยต่อว่า “ว่าไปแล้ว เราหวังอย่างยิ่งว่าเหลียนฟูเหรินจะให้กำเนิด บุตรี แต่งเป็นภรรยาของบุตรชายเรา อยู่ร่วมกันอย่างมีความสุขถึงจะดี ที่สุด”

“หากให้กำเนิดบุตรจริง บุตรีตัวน้อยของพวกเราถือเป็นชายุทธ์ ยากจะมีภริยามารยาทเพียบพร้อมพะยะค่ะ” เหลียนซิงจื้อยื่นกรานปฏิเสศ ความจริงในใจของเขายังลั้งเลที่ จะสนิทสนมกับพวกเชื้อพระวงศ์

“เจ้าบ้านเหลียนรู้ลึกกว่าเรากับบุตรชายของเราไม่ดีพอหรือ” ฮองเต๋อ แสร้งทำเป็นโมโห

“กระหม่อมมิบังอาจ”

“เช่นนั้นเรื่องนี้ก็ตกลงตามนี้ รอฟูเหรินของท่านคลอดแล้วค่อยจัดพิธี อย่างเป็นทางการเพื่อป่าวประกาศให้ได้ล้ารับรู้” ฮองเต๋อเสริมอีกประโยค “หวังว่าทารกที่ถือกำเนิดจะเป็นบุตรี”

ทารกชายที่เดิมฟังเงียบ ๆ นั้นจู่ ๆ ก็บิดเปลือกตาลง

“จริงสิฟ้าบาท ลูกน้อยยังไม่มีชื่อเลยเพคะ” ฮองเฮาเอ่ย

“รูปโฉมหล่อเหลา บารมีโดดเด่น ให้ชื่อถึงอวี¹ ก็แล้วกัน” ฮองเต๋อ ครุ่นคิดครุ่นหนึ่งค่อยเอ่ย

เฮ้อ! หนานกงถึงอวีที่เพิ่งลืมตาดูโลกได้ไม่ถึงครึ่งชั่วยาม² กลับมี สัญญาหมั้นหมายผูกมัดกายเสียแล้ว

ฮองเต๋อและฮองเฮาพำนักในคฤหาสน์สกุลเหลียนครึ่งเดือน ระหว่างนั้น เหลียนซิงจื้อส่งคนไปสืบเบาะแสของเหล่านักฆ่า ทว่าไม่ได้ข้อมูลใดกลับมา

ในใจของเขาบังเกิดความสงสัย ผู้ใดกันที่สามารถวางแผนลอบสังหาร ฮองเต๋อแล้วไม่ทิ้งเบาะแสไว้เลย

เหลียนซิงจื้อเองก็เคยถามฮองเต๋อว่าในใจสงสัยใครหรือไม่

¹ แปลว่า ท่วงท่ามารยาทของอาจ งามสง่า

² หนึ่งชั่วยามเท่ากับสองชั่วโมง

ฮ่องเต้ครุ่นคิดอยู่นานกว่าจะตอบ “เพื่อตามหาน้องชายแล้ว เราไม่ได้เปิดเผยเส้นทางเดินทางให้ผู้ใดรู้ เราเองก็ไม่วุ่นวายเหมือนกันว่าพวกนักฆ่ารู้เรื่องนี้ได้อย่างไร”

น้องชายหรือ

แม่เกลียนฉิ่งจื่อจะปลื้มใจที่ไม่ยุ่งเกี่ยวกับราชสำนัก แต่เชื่อว่าจะไม่เคยได้ยินข่าว เมื่อครั้งฮ่องเต้ยังเป็นองค์ชาย มารดาของเขาตัวนวนายชนม์ไปก่อน มีเพียงท่านอ๋องรองผู้เป็นน้องชายคอยอยู่เคียงข้างช่วยเหลือ เขาผู้เป็นที่ชายรักและดูแลน้องชายของตนอย่างดี ในขณะที่น้องชายก็ยินดีติดตามปกป้องพี่ชายของตน ตอนฮ่องเต้เพิ่งครองราชย์ ท่านอ๋องรองก็พิสูจน์ให้ทุกคนเห็นถึงความจงรักภักดี สาบานว่าจะสนับสนุนฮ่องเต้จนตัวตาย ทว่าภายหลังเมื่อฮ่องเต้มีรากฐานมั่นคงในราชสำนักแล้ว ผู้คนกลับไม่เห็นท่านอ๋องรองอีกเลย

บ้างก็ว่า เพราะความขัดแย้งทางด้านแนวคิดการปกครองทำให้ท่านอ๋องรองแตกหักกับฮ่องเต้ บ้างก็ว่า แท้จริงแล้วท่านอ๋องรองไฝฝืนอยากใช้ชีวิตอิสระภายนอก เมื่อฮ่องเต้มีรากฐานมั่นคงแล้วจึงกระทำในสิ่งที่ตนเองต้องการ และมีบ้างที่ว่า ความจริงแล้วท่านอ๋องรอง...อารมณ์แปรเปลี่ยนจากความรักกลายเป็นความแค้น

ทว่าความรักกลายเป็นความแค้นได้อย่างไรนั้น ไม่มีผู้ใดล่วงรู้

เกลียนฉิ่งจื่อไม่ได้ซักถามต่อ อย่างไรก็ตามอะไรเสียก็เป็นเรื่องของฮ่องเต้ไม่เกี่ยวข้องกับอันใดกับชาวยุทธ์เช่นเขา สิ่งที่เขาทำได้ก็คือคอยอารักขาความปลอดภัยของฮ่องเต้และสองเฮาเวลานี้

เมื่อฮ่องเต้จะกลับวังหลวงก็ย้ายนักย้ายหนากับเกลียนฉิ่งจื่อว่า “รอลูกสะใภ้เราถือกำเนิดแล้วต้องส่งคนไปรายงาน เราจะเดินทางมาฉลองให้นางด้วยตนเอง”

เขาเชื่อมั่นมากกว่าครรภ์นี้ของเกลียนฟูเหรินจะต้องเป็นทารกหญิงแน่

“ใช่แล้ว น้องฉิ่งฉิ่ง เจ้าต้องแจ้งพวกเรานะ น้องฉิ่งฉิ่งงามถึงเพียงนี้เด็กที่คลอดออกมาจะต้องเป็นสาวงาม เหมาะสมกับถึงอวี๋ของพวกเราแน่” หลงเหยียนเป็นสองเฮาที่มีนิสัยอ่อนโยนเป็นกันเอง ครึ่งเดือนมานี้ก็สนิทสนม

กับเหลียนฟูเหรินจนพูดคุยกันได้ทุกเรื่อง ทั้งยังสาบานเป็นพี่น้องกันด้วย

“มีผู้ฝ่าบาทและสองเฮาพระราชทานนามแก่เด็กคนนี้ ดีหรือไม่เพคะ”

เหลียนฟูเหรินเอ่ย

“ให้สองเฮาตัดสินใจก็แล้วกัน” สองเต้เอ่ย

สองเฮามองเหลียนฟูเหริน ครุ่นคิดครุ่นหนึ่ง “น้องสาวรูปโฉมงามลุ่ม
แผ่นดิน เด็กที่คลอดออกมาจะต้องมีหน้าตาตางดงามมากแน่ ข้าคิดออกแล้ว
หากคลอดบุตรให้ชื่อ ‘ซีร่ว’³ เป็นอย่างไร”

“กึ่งหลิวอ่อนช้อยโยกตามแรงลม ซีร่ว ช่างเป็นชื่อที่ดีจริงๆ ขอป-
ระทัยสองเฮาที่พระราชทานนามเพคะ” เหลียนฟูเหรินเอ่ยขอบคุณ

“น้องสาวเพิ่งตั้งครรภ์ได้สี่เดือน แต่ท้องกลับใหญ่ราวคนตั้งครรภ์
หกเดือน จะใช้ลูกแฝดหรือไม่ ชื่อเดียวจะพอหรือไม่” สองเฮาพินิจท้องของ
เหลียนฟูเหรินแล้วถาม

เหลียนฟูเหรินก้มหน้าลงยกมือขึ้นลูบท้องตนเอง ใหญ่ผิดปกติจริงๆ
เด็กในครรภ์น้อยนักที่จะเคลื่อนไหว เด็กคนนี้ไม่ต้อชนแม่แต่นิด วันหน้า
หากคลอดแล้วจะต้องเป็นหนูน้อยนีสัยอ่อนโยน มารยาทงามเป็นแน่

เมื่อคิดเช่นนั้น เหลียนฟูเหรินก็บังเกิดความยินดี กล่าวว่า “ท้องใหญ่
อย่างนี้ถ้าในสิบส่วนจะต้องเป็นลูกแฝด หากเป็นลูกแฝด เมื่อถึงเวลานั้น
คงต้องรบกวนให้สองเฮาพระราชทานนามอีกนามหนึ่งเพคะ”

สุดเขตแดนใต้บนแดนสวรรค์ชั้นหนึ่ง

ณ เขตสระหยกของเจ้าแม่หวังหมู่⁴ มีสวนร้อยบุปผา ในสวนมีดอกไม้
นับร้อยชนิดแบ่งบาน สีฉานงามเด่น โดยมีเซียนไปสาว⁵ เป็นผู้ดูแล

ด้านในของดอกไม้ทุกดอกจะมีเซียนบุปผาน้อยอาศัยอยู่ตุนหนึ่ง

³ แปลว่า อ่อนโยน อ่อนน้อม

⁴ เป็นราชินีสวรรค์ซึ่งพำนักอยู่ที่เทือกเขาคุนหลุนทางตะวันตกของจีน รับผิดชอบปกครอง
เทพเซียนฝ่ายหญิงทั้งหมด และยังมีบทบาทสำคัญในการส่งเทพเซียนตนใดตนหนึ่งลงไปยังโลก
มนุษย์

⁵ แปลว่า บุปผาร้อยชนิด

เขียนรูปผ้าน้อยจะใช้พลังเวทพิทักษ์ใจกลางดอกไม้ ช่วยให้มีมันเจริญเติบโต
วันนี้เจ้าแม่หวังหมู่เชิญเหล่าเซียนมาชมดอกไม้ โดยให้เขียนไปฮวา
เป็นคนนำชม

เมื่อเหล่าเซียนรูปผ้าน้อยเห็นเจ้าแม่หวังหมู่ ต่างพยายามสุดกำลัง
ของตนแผ่กิ่งขยาย ดอกไม้บานเด่นชิงความงาม ขอเพียงเจ้าแม่หวังหมู่
สังเกตเห็น แผ่พลังมาเพียงนิด ตนก็สามารถเลื่อนชั้น ได้ลงชื่อในทะเบียน
เซียน

ในขณะที่บรรยายภาคครีกครื้น กลับมีดอกไม้ดอกหนึ่งแอบซ่อนกลีบ
ของตน พยายามหลบไปอยู่ด้านหลัง คิดไม่ถึงว่าเจ้าแม่หวังหมู่ยังสังเกตเห็น
“เขียนไปฮวา เหตุใดดอกไม้ดอกนั้นจึงเป็นสีดำเล่า มองแล้วชัดใจนัก
ทำเอาทิวทัศน์งามของสวนร้อยบุปผาต้องมัวหมอง” เจ้าแม่หวังหมู่เอ่ยอย่าง
ไม่พอใจ

“เรียนเจ้าแม่หวังหมู่ เป็นเขียนรูปผ้าน้อยผิดพลาดในหน้าที่ ยามปกติ
ชอบกินชอบนอน ไม่ยินดีออกมาทำกิจกรรม นานวันเข้าดอกไม้จึงเปลี่ยน
เป็นสีดำเจ้าคะ” เขียนไปฮวาริบคูกเขาลงตอบอย่างหัวนเกรง

“นางกินอันใดไปบ้าง” เจ้าแม่หวังหมู่ถาม

“นาง...ไม่รู้ว่าเอาของกินจากโลกมนุษย์มาจากที่ใด ของนั้นมีลักษณะ
เป็นทรงสี่เหลี่ยมสีดำสกลิ่นเหม็นเจ้าคะ” เขียนไปฮวามิกล้าปิดบัง นางเอง
ก็ไม่รู้ว่าของทรงสี่เหลี่ยมสีดำมีกลิ่นเหม็นนั้นความจริงแล้วก็คือเต้าหูเหม็น⁶
ของโลกมนุษย์

“ในสวนร้อยบุปผาของข้า ดอกไม้ทุกดอกล้วนบานเด่นงดงาม มีเพียง
นางที่ทั้งดำทั้งอัปมงคล ทั้งยังกินอาหารของมนุษย์ ช่างทำลายบรรยากาศ
เสียจริงๆ” เจ้าแม่หวังหมู่เอ่ย

⁶ เป็นเต้าหูหมักที่มีกลิ่นเป็นเอกลักษณ์ เริ่มปรากฏในสมัยราชวงศ์ซิง บัณฑิตเดินทาง
เข้ามาสอบจ้วงหวนที่ปักกิ่ง แต่สอบไม่ได้ จึงหาเลี้ยงชีพด้วยการทำเต้าหูขาย วันหนึ่งในฤดูร้อน
ปีหนึ่งขายเต้าหูไม่หมด เขาจึงหันเต้าหูเป็นชิ้นเล็กๆ โรยเกลือและขงเจีย แล้วเก็บไว้ในไห
เมื่อเวลาผ่านไปนาน เขาได้ออกมาดู พบว่าเต้าหูมีกลิ่นเหม็นมากและเปลี่ยนเป็นสีเทาเขียว
แต่พอลองชิมดูพบว่ารสชาติดี จึงนำไปขายที่ตลาด นับแต่นั้นมาจึงกลายเป็นอาหารที่ทุกคน
ชื่นชอบ

เมื่อดอกไม้ดอกนั้นได้ยื่นกิ่งก้านต้นกลีบของตนพร้อมออกแรงขยับสาย “ดูสิ นางยังไม่ยอมรับผิดชอบอีก เชียนไปฮวา เต็ดนางทิ้งทำเป็นนุ้ยดอกไม้ให้นางหมดสิ้นปรารถนาที่จะได้เป็นเชียน” เจ้าแม่หวังหมู่สั่ง

เชียนนุบผาน้อยลอบคิดในใจว่า แยกแล้ว ใช้นางยังไม่ยอมรับผิดชอบ แต่เพราะเมื่อครู่กินเต้าหู้เหม็นมากเกินไปเลยขยับตัวเพราะความอึดอัด น่าเสียดายที่นางยังไม่เป็นเชียน จึงยังมีอาจพูดได้

เชียนไปฮวาคิดว่าแม้บุปผาดอกนี้จะชี้เข้าไบบ้าง ตะกละไปบ้าง แต่ไม่น่าต้องโทษร้ายแรงถึงขั้นนี้จึงช่วยขอร้อง “เจ้าแม่หวังหมู่ เชียนนุบผาน้อย ทั้งเกียจคร้านทั้งตะกละ สมควรลงโทษก็จริง แต่ไม่ถึงขั้นชั่วช้าเลวทราม ให้อภัยไม่ได้ ได้โปรดให้ออกสาธนาอีกสักครั้งเถิดเจ้าค่ะ”

เจ้าแม่หวังหมู่ครุ่นคิดครุ่นหนึ่งจึงกล่าวว่า “ได้ยินว่าความรักถือเป็นเรื่องทุกข์ที่สุดในโลก เช่นนั้นก็ไล่นางลงไปประสววิบากรักยังโลกมนุษย์เถิด นางยังต้องทึ่งนิสัยเกียจคร้านและตะกละด้วย หากยังไม่สำนึก ยังคงเกียจคร้านและตะกละ ก็ไม่อนุญาตให้กลับสวรรค์อีกชั่ววันรันดร์”

เอ่ยจบ เจ้าแม่หวังหมู่ก็เดินชมดอกไม้กับเหล่าเชียนต่อ

เชียนไปฮวาเดินไปหยุดหน้าดอกไม้สีดาดอกนั้น สองมือยกประคอง กลีบดอกบานออก พอเห็นได้ราง ๆ ว่ามีเชียนน้อยอ้วนกลมตัวดำอยู่ด้านใน มองนาง สีหน้าโศกเศร้า

เชียนไปฮวาถอนหายใจ “บอกแล้วใช่หรือไม่ว่ายามัวแต่นอน ให้ออกมาทำกิจกรรมบ้าง อย่าไปขโมยกินอาหารในโลกมนุษย์ เจ้าก็ไม่ยอมฟัง ยามนี้เสียใจแล้วสินะ”

ก้านของบุปผาดำเอียงบิดไปมา

“เจ้าแม่หวังหมู่บอกให้ส่งเจ้าไปยังโลกมนุษย์ ข้าจะเลือกครอบครัวที่ดี ให้เจ้าไปเกิด ขณะเดียวกันก็จะลบความทรงจำบนสวรรค์ของเจ้าด้วย เจ้าต้องเปลี่ยนตนเองให้ดีขึ้น ข้าเองก็จะคิดหาวิธีช่วยให้เจ้ากลับสวรรค์โดยเร็ว” เชียนไปฮวาเงยบไปครู่หนึ่งค่อยเอ่ยต่อ “สำหรับวิบากรัก ก็ได้แต่ต้องให้เจ้าผ่านด้วยตนเองแล้ว”

ในใจบุปผาดำตะโกนว่า พี่ไปฮวา ท่านจะต้องให้ข้าไปเกิดในครอบครัว

มหาเศรษฐี ไม่ต้องคอยกังวลเรื่องอาหารการกิน ไม่ต้องทำงาน อยากรอนอน นานเพียงใดก็ได้

เขีนไปฮวาสายศิระะ “ไม่รู้สำนึกจริงๆ หากเจ้าแม่หวังหมู่รู้เข้า ต้องแย่งแย่ง เจ้ารีบลงไปยังโลกมนุษย์เถิด”

จากนั้นไม่นานภายในสระหยกก็ปรากฏแสงสีตึ้ขึ้นนุบหนึ่ง ก่อนที่ ภายในสวนร้อยบุปผาจะมีดอกไม้หายไ้หนึ่งดอก

เวลาห้าเดือนผ่านไปอย่างรวดเร็ว

วันนี้เหลียนชิงจื้อก็เหมือนช่องเต้วันนั้นไม่มีผิด เฝ้ารออยู่นอกห้อง อย่างเป็นกังวล ครานี้เขาเพิ่งสุดลมหายใจเข้าลึกเพียงครั้งเดียวก็ได้ยินเสียง ทารกร้องแล้ว

เขานั่งอึ้งไปชั่วขณะ ในสมองเกิดความคิดหนึ่ง หรือเด็กคนนี้จะวิ่ง ออกจากห้องเอง วันหน้าอาจเป็นผู้มีพรสวรรค์ด้านการฝึกวิชายุทธ์ก็ได้ “ว้าย!” จู่ๆเสียงร่ำไห้ของทารกก็ประสานกับเสียงกรีดร้องอย่างเสียวขวัญ ของเหลียนฟูเหริน ตามด้วยเสียงคนร้องตะโกน

“ฟูเหรินสลบไปแล้ว”

“เกิดเรื่องไ้ตึ้ขึ้น ฟูเหรินเป็นอันไ้ไป” เหลียนชิงจื้อรีบวิ่งเข้าไปดู

เมื่อหอมด้าแยเห็นทารกน้อยกั้นั่งอึ้งอ้าปากค้าง “คุณ...คุณหนูสี่ นาง...”

เหลียนชิงจื้อรีบมองตามสายตาของนาง รู้สึกคล้ายถูกฟ้าผ่า

“ตายแล้ว รีบดูเร็ว อย่างกับลูกหมูด้าตัวน้อย อ้วนกลมเสียไม่มี” คุณหนูรองเหลียนกลางซินเบียดเข้ามามองทารกที่เพิ่งเกิด พูดยังไร้เพียงสาม เป็นเด็ก

“นั่นสิๆ ไม่ธรรมดาจริงๆ ตัวด้าๆ อ้วนๆ ราวกับลูกบอล” คุณหนูใหญ่เหลียนจินเอ่ยพลางยื่นมือไปจับทารกน้อย

“ท่านพ่อ ท่านดูสิว่าน้องสี่หัวเราะหรือร่ำไห้กันแน่” คุณชายสาม เหลียนเหิงจื้อมีท่าทางเหมือนเห็นของเล่นใหม่

เหลียนฟูเหริน กู้ชิงเฉิง มีรูปโฉมงดงาม รูปร่างออรชร ผิวเนียนขาว

เหลียนซิงจื่อแม่ไม่ถึงชั้นของอาจามสง่า รูปร่างหล่อเหลา แต่ก็ถือว่าหน้าตาดี เด็กอีกสามคนของสกุลเหลียนต่างมีหน้าตางดงามหล่อเหลา ทว่าเด็กที่อยู่เบื้องหน้ากลับผิวคล้ำ ร่างอวบอืด เนื้อแน่น เป็นทารกอ้วนกลม ไม่มีอันใด เหมือนพวกเขาสามีภรรยาเลย

“เพราะเหตุใดกัน ไยถึงเป็นเช่นนี้” เหลียนซิงจื่อหนึ่งเงิบเนิ่นนานกว่าจะเอ่ยออกมาได้

“ท่านพี่ ข้าสาบานว่านางเป็นลูกของท่านจริงๆ หากท่านไม่เชื่อ หยดเลือดพิสูจน์ได้” เหลียนฟูเหรินที่ได้สติกลับคืนมามีน้ำตานองหน้า รู้สึกเสียใจยิ่ง

“ข้า... ข้าเชื่อ” เหลียนซิงจื่อพูดตะกุกตะกัก

เขาและกู่ซิงเจิงรู้จักกันมาตั้งแต่เล็ก รู้ใจกันดีที่สุดในลิบกว่าปีมานี้ เขาตามใจฟูเหรินของตนทุกอย่าง ความรักของสองสามีภรรยามั่นคงดุจดวงคำ เขายอมไม่เชื่อว่านางไม่ซื่อสัตย์ต่อตน ทว่าทารกตัวดำเบื้องหน้าไม่มีลักษณะเหมือนเขาแม้แต่นิดเลยจริงๆ

นี่เกิดอันใดขึ้นกันแน่

“แต่ข้าไม่เชื่อ! ถ้าเก็บนางไว้ เกรงว่าวันหน้าทุกครั้งที่ท่านเห็นนาง ก็จะมีบังเกิดความสงสัยในตัวข้า” เหลียนฟูเหรินผินลุกขึ้น “หมอต้าแยเอากรรไกรมา!”

ภายนอกเหลียนฟูเหรินดูเป็นคนอ่อนโยน แต่แท้จริงแล้วเป็นสตรีที่มีนิสัยเด็ดเดี่ยวคนหนึ่ง ความลังเลในสายตาของเหลียนซิงจื่อทำร้ายจิตใจของนางแล้ว นางจึงคิดอยากพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของตน

“ฟูเหริน...” หมอต้าแยเห็นว่าสถานการณ์ยามนี้ดูไม่ค่อยสู้ดีนัก

“ข้าทำเอง” เหลียนฟูเหรินไม่สนใจอันใด ตะเกียกตะกายลุกจากเตียง ยื่นมือไปหยิบกรรไกร ก็มองทารกอ้วนดำแล้วคว้านิ้วมือของนางมา คิดจะกรีดเลือด

“ฟูเหริน ไม่ต้อง! ข้าเชื่อเจ้า! หากบีบบังคับให้ฟูเหรินหยดเลือดพิสูจน์จริง ข้าเหลียนซิงจื่อก็ตำข้าสู่สุนขังไม่ได้! บนโลกนี้คนที่ข้าเชื่อใจที่สุด ก็คือเจ้า เจ้าวางใจเถิด นางคือลูกของพวกเรา” เหลียนซิงจื่อเห็นดังนั้นก็รีบ

แย่งกรรไกรพร้อมเอ๋ยห้าม

“กรรมโดยแท้ ไยเข้าถึงตลอดเด็กตัวอ้วนดำเช่นนี้ออกมาได้” เหลียนฟูเหรินชอบอกเหลี่ยมซึ่งจื้อร่าให้อย่างเจ็บปวด

“ฟูเหรินอย่าได้เสียใจไป แม้เด็กคนนี้จะดำไปสักหน่อย แต่...แต่ร่างกายกำยำมาก จะต้อง...” เหลียนซึ่งจื้อรู้สึกว่ามันอาจจะเอ๋ยต่อได้อีก ทารกหญิงคนหนึ่งมี “ร่างกายกำยำ” ดูไม่ใช่คำบรรยายที่ดีนัก

เด็กที่เหลืองซึ่งยืนอยู่ด้านข้างต่างหันมองหน้ากัน ล้วนมีสีหน้าสงสัยงุนงง การถือกำเนิดของทารกนับเป็นเรื่องดี เหตุใดท่านพ่อท่านแม่ต้องกอดกันร่าให้ด้วยเล่า

ทารกหญิงที่อยู่ด้านข้างกระตุกมุมปากขึ้นคล้ายยิ้ม นางไม่มีทางรู้ว่าการถือกำเนิดของตนเกือบทำลายความรักชั่วชีวิตของบิดามารดาเสียแล้ว เวลาเดียวกันนั้นเองภายในวังหลวง หนานกงถึงอวี๋ที่อายุได้ครึ่งขวบ กำลังตีมนมจากแม่นม ตีมันไปตีมันมาจู่ๆ ก็ร่าให้เสียงดังสนั่น ดวงตาดอกท้อกะพริบไม่หยุด ไม่ว่าจะปลอบอย่างไรก็ไม่ยอมหยุดร้อง

เหนือคฤหาสน์สกุลเหลี่ยมคล้ายมีเมฆดำที่บีบเข้าปกคลุม

ตลกดี เหลียนซึ่งจื้อและฟูเหรินนอนหันหลังให้กัน ต่างถอนหายใจอย่างกลัดกลุ้ม

เหลี่ยมจิ้น เหลียนหลางซิน เหลียนเหิงจื้อ สามพี่น้องเกาะกลุ่มลอบฟังความเคลื่อนไหวอยู่นอกห้อง

“พี่ใหญ่ ท่านฟังสิ ท่านพ่อท่านแม่ถอนใจเฮือกใหญ่อย่างหนักอกแล้ว” บุตรีคนรองเหลี่ยมหลางซินเอ่ย

“พี่ใหญ่ ท่านพ่อท่านแม่ใช้ปรึกษากันว่าจัดการน้องสี่อย่างใดหรือไม่” บุตรีคนที่สามเหลี่ยมเหิงจื้อถาม

“พวกเขาจะโยนน้องสี่ไปหลังเขาหรือไม่” เหลียนหลางซินถามต่อ

“ซู่ว์ เจียงๆ แล้วตั้งใจฟัง” บุตรีคนโตเหลี่ยมจิ้นพูดเสียงค่อย

“ฟูเหริน ชื่อ ‘ซู่ว์’ นี้ เจ้าว่า...ยังใช้ได้อยู่หรือไม่” ในสมองของเหลียนซึ่งจื้อปรากฏภาพทารกหญิงตัวอ้วนดำ ช่างขัดกับคำว่า “ซู่ว์” สองคำนี้

เสียจริงๆ ภายภาคหน้าหากเรียกขานเช่นนี้เกรงว่าคนต้องหัวเราะกันจนปวดท้องแน่

“นั่นเป็นชื่อที่ฮ่องเฮาพระราชทาน หากไม่นำมาตั้งชื่อให้นางจะถือว่าลบหลู่เบื้องสูงหรือไม่” เหลียนฟูเหรินถาม

“เช่นนั้น...ที่ฮ่องเต้เคยรับสั่งว่าหากทารกหญิงถือกำเนิดจะต้องทูลให้ทรงทราบ จัดงานเฉลิมฉลองถึงสามวันสามคืน ทั้งยังจะประกาศสัญญาหมั้นหมายของเด็กทั้งสองให้ได้หลังรับรู้ ยามนี้พวกเราสมควรทำเช่นใดดี” เหลียนซิงจื้อรู้สึกปวดหัวยิ่งนัก

“รูปโฉมขององค์ชายน้อยนั้นพวกเราเคยเห็นแล้ว อนาคตจะต้ององอาจหล่อเหลาแน่ ลูกของพวกเราไม่ว่าจะมองอย่างไรก็ไม่คู่ควรกับเขาตามความคิดของข้า มิสู้ท่านพี่รีบเขียนจดหมายทูลฮ่องเต้ให้ทรงยกเลิกสัญญาหมั้นหมายจะดีกว่า” เหลียนฟูเหรินเอ่ย

“เรื่องนี้...” เหลียนซิงจื้อลังเล “วันนั้นฮ่องเต้รับสั่งอย่างเด็ดขาดวันนี้หากข้าขอยกเลิกสัญญาหมั้นหมายก่อน มิใช่กระทำผิดข้อหาหลอกลวงเบื้องสูงหรือ”

“แต่...”

“อีกอย่าง ไม่แน่ว่านางแค่เกิดมาตัวดำเท่านั้น หลังครบเดือนแล้วอาจจะขาวก็ได้ ข้าจำได้ว่ายามที่กลางคืนเกิดก็ไม่ได้ขาวเหมือนเวลานี้” เหลียนซิงจื้อลุกพรัดขึ้นจากเตียง ในแวตตามีความหวังเยียมลั่น

“จะเป็นเช่นนั้นหรือ” แวตตาของเหลียนฟูเหรินทอแสงจางๆ เช่นกัน

“ช่างเถิด ทุกอย่างแล้วแต่ฟ้ากำหนด พวกเราอย่ากังวลให้มากจะดีกว่า” เหลียนซิงจื้อเอ่ย เขากลัวว่าฟูเหรินจะเป็นกังวลมากไปจนเสียสุขภาพ

“เช่นนั้น...ก็รอดูกันก่อนเถิด” เหลียนฟูเหรินถอนหายใจอีกครั้ง

หลังจากนั้นสักพัก เด็กน้อยสามคนจึงเดินย่องจากไป ก้าวเท้าเล็กเข้าไปในห้องพักอีกห้องหนึ่ง

เด็กทั้งสามยืนอยู่หน้าตะกร้าโยก มองน้องสาวตัวดำในตะกร้า

“ยังดีที่ท่านพ่อท่านแม่ไม่คิดจะโยนเจ้าทิ้ง” คุณหนูใหญ่เหลียนจินเอ่ย พยายามยิ้มขึ้นลูบหน้าน้องสี่

“พี่ใหญ่ น้องสี่จะเปลี่ยนมาขาวเหมือนข้าหรือไม่” คุณหนูรองเหลียน-กลางซินถามอย่างใคร่รู้

คุณชายสามเหลียนเหิงจื่อเกยคางกับชอบตะกร้า ยกมือขึ้นหยิกแก้มแน่นของน้องสาว พุดบ้างว่า “เนื้อเยอะจริงๆ ท่านคูลี ข้าหยิกแก้มนางแล้วนางยังไม่ร้องเลย ข้ารู้สึกว่าคุณน่าสนใจมาก ข้าชอบนาง”

หนึ่งเดือนต่อมา เหลียนซิงจื่อจำต้องแจ้งข่าวให้ฮ่องเต้ทราบ ทั้งยังจัดงานเลี้ยงใหญ่โตเฉลิมฉลองด้วย

ตามหลักแล้ววันที่สามหลังทารกถือกำเนิดต้องจัดพิธีรับขวัญครบสามวัน⁷ ขึ้น เหลียนฟูเหรินยังคงมีความหวังที่เหลียนซีริ่วจะค่อยๆ เปลี่ยนแปลงจึงรอคอยจนถึงตอนนี้

ทว่าน่าเสียดายที่เด็กคนนี้ได้ขาวขึ้นเลยแม้แต่นิด ทางด้านฮ่องเต้ก็เร่งเข้ามาโดยตลอด ทำให้เหลียนฟูเหรินได้แต่ต้องตัดความหวังนี้ทิ้งเสีย

เด็กคนนี้ทั้งวันถ้าไม่กินก็นอน แทบไม่เคยลืมตาเลย ด้วยเหตุนี้หน้าหนักของนางจึงเปลี่ยนแปลงอย่างเห็นได้ชัด ร่างกายเติบโตดีเยี่ยม อายุเพียงหนึ่งเดือนก็หนักถึงสิบจิน⁸ แล้ว กาลก่อนเหลียนเหิงจื่อที่โตเร็วที่สุดนั้นตอนอายุหนึ่งเดือนยังหนักเพียงหกจินเท่านั้น

เหลียนฟูเหรินยิ่งเป็นกังวล หากโตเร็วเช่นนี้ต่อไปจะอ้วนจนกลายเป็นลูกบอลหรือไม่ คิดอยากให้นางตีมนมให้น้อยสักหน่อย แต่เมื่อนางไม่พอใจก็จะรำให้โวยวายไม่หยุด

เฮ้อ กลุ่ม กลุ่มจริงๆ นับแต่เด็กคนนี้ได้กำเนิด เหลียนฟูเหรินก็ไม่เคยยิ้มเลยสักครั้ง

⁷ เมื่อทารกอายุได้สามวันจะกระทำพิธีสามชั้นตอน หนึ่ง จะรับตายายของทารกมาดูข้าวของเครื่องใช้ของทารก พร้อมมีคนตะโกนว่า “การเป็นยายช่างยากนัก” สอง ให้หญิงอาวุโสเอาเฮี้ยเฮี้ยะ (อ้ายเย) ลูกเฟิงฉิว (สมุนไพรมัน) และไข่โกมาต้มรวมกันเพื่ออาบหน้าให้ทารก สาม หลังทารกอาบหน้าแล้วให้ญาติอาวุโสอุ้มไปให้วัดศาลบรรพชน ทั้งหมดนี้เพื่อฉลองการถือกำเนิดของทารกและอวยพรให้เด็กน้อยเติบโตอย่างแข็งแรง

⁸ หนึ่งจินเท่ากับครึ่งกิโลกรัม

เหลียนจิ้นพูดว่า “วันนี้ข้าเห็นท่านแม่นั่งหวิมมอยู่หน้าโต๊ะเครื่อง
ประทีนโคม ผมร่วงเป็นกำๆ ท่านแม่คงกลัวใจมากจริงๆ”

“อย่างไรเสียน้องสี่ก็หาไม่เท่าข้า” เหลียนหลงซินเอ่ย

“ยังดีที่ทุกคืนท่านพ่อจะคอยปลอบประโลมท่านแม่ แแบรับความผิด
ที่น้องสี่อ้วนดำเช่นนี้เอาไว้อเอง บอกว่าเป็นเพราะเขาปล่อยให้ท่านแม่ตากแดด
มากเกินไปตอนที่ท้องน้องสี่” เหลียนเหิงจื่อเอ่ยเสริม

“ความจริงแข็งแรงก็พอแล้ว น้องสี่รูปร่างกำยำ จะต้องสุขภาพแข็งแรง
มากแน่” เหลียนจิ้นพูด

“ฟูเหริน ข้าได้ยินมาว่าเด็กบางคนหลังอายุหนึ่งขวบแล้วจะขาวขึ้น”
เหลียนชิงจื่อเล่าเรื่องที่ตนเองได้ยินจากข้างนอกให้ฟูเหรินของตนฟัง

“จริงหรือ” เหลียนฟูเหรินมองทารกน้อยอ้วนดำเบื้องหน้า ในใจ
บังเกิดความหวังขึ้นอีกครั้ง อดทนรอคืนแล้วคืนแล้ว

หลายวันต่อมา ฮ่องเต้และฮองเฮามาเยือนคฤหาสน์สกุลเหลียนด้วย
ตนเอง ขุนนางชั้นสี่ขึ้นไปที่ประจำเมืองหลวงมักนครบทุกคน เพราะฮ่องเต้
กำชับ เหลียนชิงจื่อจึงต้องส่งเทียบเชิญไปทั่ว สำนักพรรคใหญ่น้อยในยุทธภพ
ต่างส่งคนมาร่วมแสดงความยินดี

“ได้ยินว่าคุณหนูสี่มีนามว่า ‘เหลียนซีร์ว’ คิดว่าจะต้องมีรูปร่างอรชร
นิสัยอ่อนน้อมไม่ต่างจากเหลียนฟูเหรินเป็นแน่”

“ข้ามีสหายทำงานในวังหลวง เขาบอกว่าองค์ชายน้อยรูปโฉมงามยิ่ง
โตขึ้นจะต้องเป็นชายงามอันดับหนึ่งของแผ่นดินแน่”

“องค์ชายน้อยกับคุณหนูสี่เสมอกันตั้งกิ่งทองใบหยก การหมั้นหมาย
คราวนี้ดูคู่แท้ฟ้าประทานจริงๆ มิน่าฮ่องเต้และฮองเฮาถึงเสด็จมาด้วย
องค์เอง”

“คุณหนูสี่ช่างมีวาสนาจริงๆ เกิดมาเป็นพระสุณิสาของฮ่องเต้ นี่ถือ
เป็นบุญที่ทำมาแต่ชาติปางก่อนโดยแท้”

“ฮ่องเต้เสด็จ...”

บนเวทีสูง ฮ่องเต้และฮองเฮาปรากฏตัวพร้อมกัน คนที่เหลือต่าง

คุกเข่าลงทำความเคารพ เสี่ยงตะโกนถวายพระพรดังกึกก้อง

หนานกงไท่ผิงวันนี้อารมณ์ดียิ่ง บารมีโอรสสวรรค์สยบทุกคนให้
เกรงขาม ขณะที่เหลียนซิงจื้อซึ่งอยู่ด้านข้างกลับมีท่าทางเป็นกังวล

กลุ่มสาวใช้อุ้มหนานกงถึงอวีและเหลียนซี้รั่วไปวางในอ้อมแขนของ
ฮองเฮาและเหลียนฟูเหริน ทว่าใบหน้าของเหลียนซี้รั่วกลับมีผ้าแพรผืนหนึ่ง
ปิดเอาไว้ ทำให้คนมองไม่เห็นรูปโฉมของนาง

จากนั้นทารกทั้งสองถูกรับตัวมาวางคู่กันบนเปลหลังใหญ่ที่รองด้วย
เบาะนุ่ม

“เหล่าขุนนางที่รักและจอมยุทธ์ทั้งหลาย วันนี้เป็นวันครบรอบหนึ่ง
เดือนของคุณหนูสี่ซีรั่วแห่งคฤหาสน์สกุลเหลียน อีกทั้งถือเป็นวันหมั้นหมาย
อย่างเป็นทางการของซีรั่วและบุตรชายของเราถึงอวี ทุกท่านไม่จำเป็นต้องมาก
พิธี กินดื่มให้สำราญใจเถิด” ฮองเต๋ยกสองมือขึ้นพร้อมเอ่ย

“ฝ่าบาททรงพระเจริญหมื่นปี หมื่น ๆ ปี” ภายในงานเลี้ยงเกิดเสียง
ร้องสรรเสริญดังก้อง จากนั้นการเฉลิมฉลองจึงเริ่มต้นขึ้น

เหลียนซิงจื้อและฟูเหรินหันมาสบตากันแวบหนึ่ง ต่างถอนหายใจยาว
อย่างโล่งอก เหลียนฟูเหรินลุกขึ้นเตรียมอุ้มเหลียนซี้รั่วเดินจากไป

“เหลียนฟูเหรินซักก่อน วันมงคลเช่นนี้ ข้าน้อยขอบังอาจขอให้พวกเรา
ทุกคนได้ยลโฉมคุณหนูสี่สักหนอยได้หรือไม่” ยามนี้เองกลับมีมือกระบัง
คนหนึ่งลุกพรวดขึ้น พุดโพล่งตามประกาศนเมาสรวา

เหลียนฟูเหรินมือสั่น

ที่แท้ก็เป็นหมัวอวีเจี้ยน “เจ้าสำนักหมัวเจี้ยน” เหลียนซิงจื้อลอบด่า
ในใจ เจ้าบ้านี่ ไม่อยู่ในเรือนหมัวเจี้ยนดิ ๆ ไยต้องมาป่วนที่นี่!

เนื่องจากคนในยุทธภพไม่มีกฎระเบียบมากเหมือนคนในวังหลวง
ข้อเสนอของหมัวอวีเจี้ยนจึงได้รับเสียงสนับสนุนจากเหล่าจอมยุทธ์ที่เหลื่อ
ทุกคนต่างร้องขอยลโฉมคุณหนูสี่

เหลียนซี้รั่ว นามที่ทำให้คนอดคิดไปต่างๆ นานาไม่ได้ สตรีเช่นนี้
พวกเขาคิดว่าจะต้องอ่อนโยนดูจน่า ขาวเนียนดูขนมหวาน แบบบางน่ารัก
ผู้ใดเห็นก็เอ็นดูเป็นแน่

“เรื่องนี้...” เหลียนซิงจื่อล่งเล

“ในเมื่อทุกคนร้องขอ ก็ให้ซีร่วพบหน้าทุกคนสักครั้งเถิด ที่นี่เป็นคฤหาสน์สกุลเหลียน ไม่จำเป็นต้องสนใจกฎระเบียบวังหลวง” นานกง-ไท่ผิงเห็นเหลียนซิงจื่อมีสีหน้าลำบากใจก็คิดว่าอีกฝ่ายกังวลว่าเขาจะต่อว่า จึงรีบอนุญาต

“ขอภัยทุกท่านด้วย หลายวันมานี้นางป่วยเป็นหวัด ท่านหมอบอกว่าไม่ให้โดนลม จึงนำผ้าแพรปิดหน้าเอาไว้ ขอภัยทุกท่านด้วยจริงๆ” เหลียนฟูเหรินนึกข้ออ้างขึ้นได้กะทันหัน

“ซีร่วเป็นหวัดหรือ เช่นนั้นรีบอุ้มนางกลับเข้าห้องเถิด” ฮองเฮาได้ยินดังนั้นก็รีบบอกอย่างเป็นทางการ

“เพคะ” เหลียนฟูเหรินถอนหายใจโล่งอกที่หนึ่ง ขณะเตรียมจากไปนั้นก็เกิดภาพเหตุการณ์ที่ไม่คาดฝันขึ้น!

นานกงถึงอวีที่อายุเพียงเจ็ดเดือนกว่าจู่ๆ ก็ยื่นสองมือหน้าอัศจรรย์ของเขาออกไปดึงผ้าปิดหน้าของเหลียนซีร่ว ทำให้ใบหน้าของนางปรากฏต่อหน้าทุกคน

เหลียนซีร่วที่จู่ๆ ก็หายใจได้อย่างปลอดโปร่งยกแขนขยับขาอย่างมีความสุข

ทุกคนนั่งอึ้ง ทารกน้อยตัวอ้วนดำที่เรีงราวอย่างมีความสุขไม่รู้ทุกข์ รื้ออ้นนี้ ไซ่...ไซ่คุณหนูสี่เหลียนซีร่วจริงหรือ นางไม่ใช่ควรจะมีผิวขาวเนียนดุจแก้ว รูปโฉมงดงามดังภาพแกะสลักหรือ นามนี้ช่างห่างไกลจากตัวจริงเหลือเกิน ไม่สอดคล้องกันเลยแม้แต่นิด!

ฮองเฮาที่อยู่ด้านข้างและฮองเต้ที่อยู่อีกด้านหนึ่งตกตะลึงเช่นกัน

ยามนี้จู่ๆ บรรยากาศคล้ายหนักอึ้งขึ้นมากะทันหัน ทุกอย่างตกอยู่ในความเงียบสงบ

“น้องสาว...นี่...นี่ใช่ซีร่วจริงหรือ นางไม่เหมือนเจ้าเลยแม้แต่นิด” ผ่านไปเนิ่นนานกว่าฮองเฮาจะได้สติกลับคืนมาจึงถาม

“ฮองเฮาเพคะ เป็นความจริงว่านางคือบุตรของหม่อมฉัน ไซ่...ซีร่ว...” เหลียนฟูเหรินตอบ ดวงตาหลุบต่ำ การพูดว่าบุตรของตนนาม “ซีร่ว” ต่อหน้า

ทุกคนนั้นจำเป็นต้องใช้ความกล้าหาศาค

เหลี่ยมซีร้วเหมือนไม่รับรู้ว่เกิดเรื่องใดขึ้น นางอ้าปากหาหวอด
รู้สึกว่างงุน

ขณะที่หนานกงถึงอวีเหมือนสนุกมือ ดิ่งผ้าแพรแล้วยังรู้สึกไม่หน้าใจ
ตั้งท่าเตรียมจะดิ่งเสื้อผ้าของเหลี่ยมซีร้วต่อ สองเท้ายกขึ้นถีบพักหนึ่ง
ขณะที่เหลี่ยมซีร้วเพียงเหลือบตามองเขาปราดหนึ่งแล้วค่อยหลับต่อ

เหลี่ยมซิงจื่อเมื่อรู้ว่าปกปิดต่อไปไม่ได้แล้วรีบเอ่ยขอภัย “ฝ่าบาท
กระหม่อมมีความผิด แต่เสียชื่อ^๑ เป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของกระหม่อมและ
ฟูเหรินจริง ๆ...” สำหรับบุตรคนนี้ เขาเรียก “ซีร้ว” ไม่ได้จริง ๆ จึงเรียก
ตามลำดับลูกของตนว่า “เสียชื่อ” “น่าเสียดายที่รูปโฉมนางอัปลักษณ์
ไม่คู่ควรกับองค์ชายน้อย ขอฝ่าบาทมีพระราชานุญาตให้ล้มเลิกสัญญา
หมั้นหมายตั้งแต่นี้ด้วยพะยะคะ”

นี่อึ้งลักพัก จู่ ๆ ช่องแตกลับหัวเราะ ตอบว่า “เจ้าบ้านเหลี่ยม
เหลี่ยมฟูเหรินไม่ต้องกล่าวคำใดอีกแล้ว ด้วยรูปร่างหน้าตาของคุณหนูสี่แล้ว
ทำให้นาม “เหลี่ยมซีร้ว” นี้่นำพาความสุขมาให้ผู้คน ดียิ่งนัก เราพอใจยิ่ง”
ทุกคนตกตะลึงอีกครั้ง ต่างนับถือในความเด็ดเดี่ยวของช่องเต้
“ฝ่าบาท...” สองเฮาเรียกเสียงเบา สีหน้าลำบากใจ

ทว่าช่องเต้กลับประกาศเสียงดังว่า “เราตัดสินใจแล้วว่าจะให้เหลี่ยม-
ซีร้วเป็นลูกสะใภ้”

เมื่อได้ยินคำพูดนี้ ทุกคนต่างคุกเข่าเอ่ยสรรเสริญช่องเต้ทรงพระเจริญ
ทว่าในใจล้วนครุ่นคิดว่าช่องเต้ผู้นี้ใช้คิดจะกลั่นแกล้งโอรสของตนหรือไม่
เขาเป็นบิดาบังเกิดเกล้าของเด็กจริงใช่หรือไม่

**หลังงานฉลองพิธีหมั้นจบลง ช่องเต้และสองเฮาก็พาหนานกงถึงอวีกลับ
วัง ตกลงกันว่าจะรอจนเหลี่ยมซีร้วถึงวัยปักปัน¹⁰ แล้วค่อยจัดพิธีสมรสขึ้น**

^๑ แปลตรงตัวว่า สิ้นน้อย หมายถึงลูกคนที่สี่หรือน้องคนที่สี่ก็ได้

¹⁰ คือช่วงเวลาของเด็กผู้หญิงอายุครบสิบห้าปี จะมีการจัดพิธีปักปันเพื่อแสดงว่าเด็กผู้หญิง
คนนั้นย่างเข้าวัยสาว สามารถออกเรือนได้แล้ว

เหลียนชิงจื้อและเหลียนฟูเหรินต่างรู้สึกผิดต่อฮ่องเต้และฮองเฮา ยิ่งรู้สึกผิดต่อหนานกงถึงอวี่ สามี่ในอนาคตของเหลียนชิงจื้อมากกว่า

วันหนึ่ง ไม่รู้ว่าเหลียนชิงจื้อไปเอาหนังสือประวัติศาสตร์กองใหญ่ มาจากที่ใด

“นี่คืออันใด” เหลียนฟูเหรินถาม

“ฟูเหริน วันนี้ตอนอยู่โรงน้ำชาข้าได้ยินนักเล่านิทานเล่าว่า ในประวัติศาสตร์เคยมีสตรีที่รูปโฉมไม่โดดเด่นแต่มารยาทดี ปัญญาหลักแหลม สามารถสนับสนุนการงานของสามี” เหลียนชิงจื้อตอบ

“จริงหรือ” ในดวงตาของเหลียนฟูเหรินเปล่งประกายความหวัง

“มา พวกเราลองพลิกอ่านกันเถิด”

ด้วยเหตุนี้สองสามีภรรยาจึงพลิกหนังสืออ่านตั้งแต่เช้าตรู่จนถึงยาม โพล้เพล้ ได้เรียนรู้จากหนังสือประวัติศาสตร์ไม่น้อย

“พระสนมเหลยจู่ของหวงตี้¹¹ รูปร่างเตี้ย ผิวคล้ำ ริมฝีปากหนา รูปโฉมไม่น่าเชยชม แต่นางรู้จักวิธีเลี้ยงไหมทอผ้า มีความสามารถ ทั้งยัง ขยันหมั่นเพียร เป็นที่โปรดปรานของหวงตี้และที่เคารพของราษฎร” เหลียนชิงจื้อเอ่ย

“จงอู่เยียน พระชายาของฉีเซวียนอ่องยุคจ้านกั๋ว หน้าผากโหนกนูน เบ้าตาลึก ลำตัวยาว ขาสั้น จมูกแบน คอหนา ศีรษะล้าน หน้าอกแบน หลังค่อม ผิวดำคล้ำ หน้าตาไม่สมเป็นคนเลยก็ว่าได้ อายุสี่สิบแล้วยัง ไม่ออกเรือน ทว่าสติปัญญาล้ำเลิศ มีความสามารถด้านการปกครอง ภายใต้การชี้แนะสนับสนุนของนาง ทำให้แคว้นฉีเข้มแข็ง” เหลียนฟูเหรินเปิดอ่าน หนังสืออีกเล่มหนึ่ง

“เจี้ยนหนานเฟิง ฮองเฮาของจิ้นสู่ยฮ่องเต้ พระพักตร์อัปลักษณ์ พระวรกายเตี้ย พระฉวีดำ เพราะฮ่องเต้ทรงเป็นคนโง่เขลา นางจึงทรงเป็น

---

¹¹ หรืออิ่งตี้ หรือจักรพรรดิเหลืองในสมัยสามราชาห้าจักรพรรดิ เป็นผู้รวบรวมชุมชนต่าง ๆ บริเวณแม่น้ำเหลือง (ฮวงโห) ให้กลายเป็นปึกแผ่น เป็นผู้ให้กำเนิดรัฐซึ่งเป็นศูนย์รวมอำนาจ เป็นผู้ประดิษฐ์เรือ เกวียน และปฏิทิน เป็นกษัตริย์องค์แรกที่มีวังของตนเอง กล่าวได้ว่าเป็นผู้ริเริ่มวัฒนธรรมจีน

ผู้ซื้อใจราษฎร คานอำนาจของแปดอ่อง ทำให้พระสวามีสามารถรักษาตำแหน่งรัชทายาทเอาไว้ได้สำเร็จ อีกทั้งยังเช่นฆ่าพวกโอรสของเหล่าพระสนม และด้วยเหตุที่ฮ่องเต้มีอาจเต็มเต็มความต้องการของนางได้ นางจึงทรงใช้วิธีช้อนชายหนุ่มไว้ในกลองดำและหามเข้าวัง หลังชื่นใจแล้ว ก็รับสั่งให้ฆ่าคนปิดปาก...คนนี้ คนนี้อย่ายุ่งดีกว่า..." เหลียนซิงจื้อรีบปิดหนังสือโยนทิ้ง

“เซียวรุ่จิน ฮองเฮาของเหลียนอิงจงฮ่องเต้ พระฉวีดำเมียม..."

“พระชายาของหมื่นอ๋องยุคจ้านกั้ว ไบหน้ามีเนื้องอก ถูกขานานนามว่า ‘สตรีเนื้องอก’..."

“เพราะฉะนั้น..."

“เพราะฉะนั้นในหนังสือประวัติศาสตร์นี้ใช้จะเป็นแผ่นดินของสาวงามเสียทั้งหมด สตรีที่มีรูปโฉมไม่งดงาม ขอเพียงมีปัญญาหลักแหลม ไหวพริบดี มากเล่ห์ มากแผนการแล้ว ก็สามารถสนับสนุนสามี ได้รับความเคารพจากสามีเช่นกัน เสียวชื่อของพวกเราเพียงดำไปสักหน่อย อ้วนไปสักนิดไม่ถึงขั้นอัปยศอันทนดูไม่ได้” เหลียนซิงจื้อพูด

“ถูกต้อง!” เหลียนฟูเหรินกลับมาด้วยความมั่นใจอีกครั้ง “ขอเพียงพวกเราสั่งสอนซีวี่ให้เป็นสตรีมีคุณธรรม กิริยามารยาทเพียบพร้อม รอบรู้ มีการศึกษา เซียวซาอุคิลปะหังสี่แซง¹² แล้ว เช่นนั้นหากแต่เงื้องอชชายก็คงไม่แย่มากกระมัง”

“ฟูเหริน นี่ก็คือสิ่งที่ข้าคิดเช่นกัน” เหลียนซิงจื้อเห็นภรรยาตนไม่ทำหน้าอมทุกข์อีกก็ลอบถอนหายใจแผ่วเบา

“ไม่เพียงเท่านั้น พวกเราจะต้องสอนนางว่าสตรีที่ดีสมควรดูแลสามีอย่างไร ใช้ภายในเขตเซยความไม่เพียบพร้อมภายนอก เช่นนั้นก็ไม่ต้องต่อฮ่องเต้ที่ทรงพระเมตตาพวกเราได้ ท่านพี่ พຽ່ນนี้ท่านไปเชิญท่านอาจารย์มาสอนคิลปะสี่แซง สอนกวีนิพนธ์ให้นางเถิด ขอเพียงเป็นวิชาที่สตรีร่ำเรียนได้ ให้เชิญท่านอาจารย์มาสอนให้หมด ข้าเองก็จะหมั่นสั่งสอนนางเช่นกัน”

¹² ประกอบด้วย การเล่นกู่ฉิน การเล่นหมากล้อม ลายสีคิลป์ การวาดภาพ

เหลียนฟูเหรินเอ่ยอย่างตื่นเต้น

“เฮ้อ...ฟูเหริน เลี้ยวซื้อเพิ่งสองเดือนเท่านั้น นางรู้จักแต่กินกับนอน ทำเช่นนี้ไม่เร็วไปสักหน่อยหรือ” เหลียนซิงจื้อถาม

“ท่านพี่ เรื่องนี้จะรอช้าไม่ได้ พวกเราเริ่มให้นางฟังตั้งแต่ยามนี้ อยากรู้เสียก็ไม่เกิดผลเสียอันใด” เหลียนฟูเหรินตอบ

“ได้ เช่นนั้นพรุ่งนี้ข้าจะไปเชิญท่านอาจารย์มา” เหลียนซิงจื้อเชื้อฟัง และตามใจภรรยาโดยตลอด นี่เป็นความคุ้นเคยที่ติดมาตั้งแต่ครั้งยังเป็นหนุ่ม

“ท่านพี่ ว่ากันตามตรง หากมีสาวงามคนหนึ่งกับสตรีที่หน้าตาเหมือน เลี้ยวซื้อของพวกเรา ท่านจะแต่งให้ผู้ใด” จู่ๆ เหลียนฟูเหรินก็ถาม

เหลียนซิงจื้อได้ยินก็นิ่งงันชั่วครู่ รู้สึกเพียงว่าร่างกายหนาววาบตั้งแต่ปลายเท้าขึ้นไปถึงศีรษะ สีหน้าเกร็งแข็งไม่เป็นธรรมชาติ

“ดูท่านสิ กระทั่งท่านยังเลือกสาวงาม นับประสาอันใดกับองค์ชายที่ รูปโฉมหล่อเหลาไร้ที่ติ” เพิ่งจะดีใจ เหลียนฟูเหรินก็ถอนหายใจยาวอีกครั้ง

“ผู้ใดว่ากัน ผู้ใดว่ากัน คนที่ข้าต้องการคือฟูเหริน ไม่ว่าฟูเหรินมี รูปโฉมเช่นไร ข้าก็ไม่มีวันทอดทิ้ง” เหลียนซิงจื้อรีบแย้ง

หลังจากนั้นสองวัน

อาจารย์สอนกวีนิพนธ์เดินทางมายังคฤหาสน์สกุลเหลียน เมื่อเห็น “เด็กอ้วนดำ” นอนอยู่ในห้องผ้าอ้อม ดวงตาก็เบิกกว้างทันใด “ทารกในห้อง ผ้าอ้อมจะรำเรียนอย่างไร”

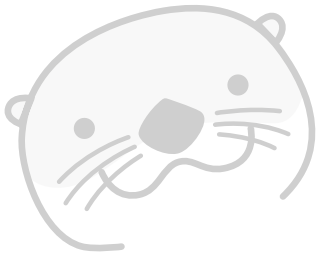
“ไม่ต้องรำเรียน แคฟัง ฟังกี่พอ...” เหลียนซิงจื้อคลี่ยิ้ม รีบอธิบาย

“ท่านอาจารย์เพียงอ่านกาพย์กลอนที่โด่งดังวันละสามครั้ง ครั้งละครึ่ง ชั่วโมงก็พอ” เหลียนฟูเหรินเสริม

“เรื่องนี้...ก็ได้ ข้าไม่เคยสอนเด็กเช่นนี้มาก่อน ลองดูแล้วกัน” อาจารย์ เจ็บเหลือบมองทารกน้อยปราดหนึ่ง “เจ้าบ้านเหลียนและเหลียนฟูเหริน ข่างมีใจเมตตาหนัก กระทั่งเด็กที่เก็บมาเลี้ยงยังดีด้วยถึงเพียงนี้”

เหลียนซิงจื้อและเหลียนฟูเหรินนั่งอึ้งพร้อมกัน

“ท่านอาจารย์ นางคือบุตริของเรา” เหลียนซิงจื้อพูดเสียงค่อย
อาจารย์เจ็งซงักค้ำ ไม่ใช่นามซีร่วหรือ เพราะเหตุใดถึง...

ทดลองอ่าน